

รายงานประสบการณ์การแลกเปลี่ยน

สิ่งที่ผมและเพื่อนร่วมชั้นปีคาดหวังจากการแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยที่ญี่ปุ่นนั้นย่อมมีความแตกต่างกันไป กันตามเป้าหมายที่ทุกคนวางไว้ และแน่นอนทุกคนคงคาดหวังพัฒนาการของความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของตนเองซึ่งผมเองก็เป็นหนึ่งในคนที่คาดหวังเรื่องนั้นเช่นกัน แต่ในชีวิตแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัย Waseda นั้นไม่ได้เพียงเพิ่มทักษะทางด้านภาษาให้กับตัวผม แต่ยังเพิ่มพูนทักษะในการใช้ชีวิตและเปิดโลกทัศน์ของผมต่อโลกภายนอก ประเทศไทยไปในอีกขั้นหนึ่ง ในรายงานเล่มนี้จะมีทั้งประสบการณ์การแลกเปลี่ยนในรั้วมหาวิทยาลัยชั้นนำอย่าง Waseda และ ประสบการณ์นอกรั้วมหาวิทยาลัย เช่น งานพาร์ทไทม์ อาสาสมัคร หรือการเข้าชมรมกับคนญี่ปุ่นโดยผม จะเขียนอธิบายแยกหัวข้อเพื่อความสะดวกในการอ่าน

ด้านการเรียน Center of Japanese Language

จากที่ฟังมาจากรุ่นพี่พบว่าการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้นั้นจะเข้มข้นแค่ไหน จะหนักไม่หนักขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียน ทั้งหมดโดยทางมหาวิทยาลัยจะมีข้อสอบสำหรับทดสอบความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น(คนละข้อสอบกับ JLPT) เพื่อวัดระดับผู้เรียนทั้งในคณะที่ผมสังกัดนั่นก็คือ CJL Center of Japanese Language (日本語教育センター) และ นักศึกษาต่างชาตินอกคณะที่ประสงค์จะเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยระดับของข้อสอบดังกล่าวจะมีตั้งแต่ 0-8 ข้อสอบจะมี พาร์ท ฟัง อ่าน และเขียน ข้อสอบจะเพิ่มความยากขึ้นไปเรื่อยๆเมื่อเราทำถูกและจะลดความยากต่อเมื่อเราทำผิด ข้อสอบใช้เวลาทำทั้งหมด 2 ชั่วโมง และผลออกมาได้ระดับ 6 ซึ่งผมคิดว่าเป็นระดับที่ค่อนข้างเหมาะกับตนเองแล้ว หลังจากได้ระดับแล้วก็ถึงเวลาเลือกลงวิชาเรียน ในการที่จะจบการศึกษาจาก CJL และได้ใบรับรองได้นั้นจะต้องศึกษา อย่างน้อย 13 หน่วยกิตต่อ 1 เทอม 26 หน่วยกิตต่อ 1 ปีการศึกษา ในที่แรกผมมองว่าเป็นเรื่องที่ย่างยาก และวางแผน จะหาวิชานอกคณะเรียนฆ่าเวลาแต่พบว่าวิชาของ CJL ไม่ว่าจะเป็นวิชาที่เนื้อหาเข้มข้นมากเพียงใดก็ให้หน่วยกิตเพียง 1 หน่วยกิต เท่ากับใน 1 เทอมผมจำเป็นต้องลงเรียนอย่างน้อย 13วิชา และ 26 วิชาใน 1 ปีการศึกษา ภาพที่ผมวาดฝัน จะไปเรียนบริหารธุรกิจ หรือการตลาดกับคนญี่ปุ่นนั้นต้องพังทลายลง ณ จุดๆนี้

วิชาของ CJL นั้นมีให้เลือกนับร้อยวิชา ซึ่งเป็นวิชาที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด เนื่องจากวิชาในด้านภาษาญี่ปุ่นโดยตรงอย่างวิชาไวยากรณ์ การอ่าน หรือหลักการเขียนนั้นเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้จากหนังสือหรือแม้กระทั่งบนโลกออนไลน์อย่าง Youtube วิชาในประเภทดังกล่าวจึงไม่เป็นหนึ่งในตัวเลือกของผม และเนื่องจากผมกำลังจะเรียนจบและออกไปสู่โลกของการทำงานผมจึงเลือกเรียนวิชาที่เน้น Output เสียมากกว่าเช่น การสื่อสารในที่ทำงาน (職場でのコミュニケーション) , เล่าเรื่องของตนเองผ่านภาษาญี่ปุ่น (日本語で「自分」を語る) , เรียนรู้การสื่อสารเชิงธุรกิจผ่าน Case study (ビジネスコミュニケーションのためのケーススタディ) และอื่นๆ ทั้งนี้ นอกจากผมต้องการวัดว่าภาษาญี่ปุ่นของตนเองนั้นสามารถสื่อสารออกไปได้มากแค่ไหนแล้ว ผมยังมีความสนใจในความคิดและวิธีการคิดของนักศึกษาต่างชาติอีกด้วย เนื่องจากใน 1 คลาสจะมีนักเรียนมากกว่า 4 สัญชาติ และทุกคนล้วนมาจากต่างวัฒนธรรม ต่างครอบครัว และการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันทำให้ในบางที่การพูดคุยหรือถกถึงปัญหาต่างๆ ทำให้เราสามารถมองเห็นได้ถึงค่านิยมของคนๆ นั้นได้ เช่นคนนี้ให้ความสำคัญกับการสื่อสารเป็นหนึ่ง คนนี้ให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ เป็นต้น ถ้าหากว่าถามว่าได้อะไรจากการเรียนในห้องเรียนมากที่สุดผมคงตอบว่า การมองโลกในมุมมองอื่น ไม่ใช่ว่าในประเทศไทยจะไม่มีสื่อต่างประเทศ แต่โอกาสที่จะได้คุยกันถึงเรื่อง เพศ หรือ คุยกันเรื่องความเท่าเทียมของคนแต่ละชาติในญี่ปุ่น หรือแม้แต่ข้อพิพาทระหว่างจีนกับฮ่องกง คงไม่มีให้เห็นได้บ่อยนักในไทย การที่ได้คุยกับคนหลากหลายเชื้อชาติและได้สัมผัสถึงค่านิยมของคนในแต่ละสัญชาตินั้นทำให้ผมได้ตระหนักว่า โลกของเรานั้นกว้างใหญ่และมีความแตกต่างอยู่เสมอไม่ว่าจะที่ไหนๆ แม้แต่ในประเทศไทยเอง ดังนั้นแล้วเมื่อพบกับความแตกต่างเราไม่จำเป็นต้องทำความเข้าใจว่า ทำไมเขาถึงคิดแบบนี้ ทำไมเขาต้องกระทำแบบนี้ แต่เป็นการยอมรับซึ่งความแตกต่างว่า การที่เขาเข้าใจในหัวข้อนี้แบบนี้เพราะเรากับเขามีอะไรที่แตกต่างกัน แต่ไม่ใช่แตกต่างกันในความหมายไม่ดีแต่แตกต่างกันด้วยธรรมชาติของมนุษย์

ถ้าถามผมว่าการเรียนที่มหาวิทยาลัยนี้หนักไหม ผมคงต้องบอกว่าหนักมากถ้าหากลง 13 วิชาในระดับที่ตนเองสอบได้ สำหรับผมนั้นก็คือระดับ 6 และผมยังท้าทายตนเองไปลงวิชาระดับ 7 และ 8 ทำให้ผมได้รู้ถึงขีดความสามารถของตนเองและสิ่งที่ผมขาดในการที่จะพัฒนาทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นของตนเอง

กิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัย

ชมรมต่างๆในรั้วมหาวิทยาลัยนั้น

ค่อนข้างมีประวัติมายาวนานและไม่ค่อยเปิดรับ
นักศึกษาต่างชาติ ทำให้ชมรมที่ผมสามารถเข้าไป
มีส่วนร่วมได้จริงๆนั้นมีน้อย หนึ่งในชมรมที่ผมได้
ไปเข้าร่วมมาคือชมรม SMC (Sils Music Club)
เป็นชมรมดนตรีที่รวมนักศึกษาต่างชาติของคณะ
ไว้กว่าครึ่งหนึ่งเลยทีเดียว กิจกรรมในชมรมไม่ต่าง

จากชมรมดนตรีทั่วไป ฟอรัมวงกันในชมรม ผูกซ้อม และขึ้นแสดงในไลฟ์เฮาส์ที่ชมรมไปเช่า

สิ่งที่ทำให้ผมต้องตกใจคือ ความเย็นชาของคนญี่ปุ่นที่มีต่อคนต่างชาติ(โดยเฉพาะคน
เอเชีย) คนญี่ปุ่นน้อยคนที่จะยอมฟอร์มวงร่วมกับชาวต่างชาติทำให้วงดนตรีส่วนใหญ่จะเป็น
คนญี่ปุ่นทั้งหมดหรือไม่ก็นักศึกษาต่างชาติทั้งหมด แต่ถึงกระนั้นผมก็ยังสามารถสนุกไปกับ
กิจกรรมชมรมได้ เนื่องจากนักศึกษาชาวต่างชาติล้วนมีความอยากเข้าหาเพื่อนต่างประเทศ
และพูดคุย ผมคิดว่าทุกคนคงตื่นเต้นที่จะได้สัมผัสวัฒนธรรมใหม่ๆผ่านกิจกรรมที่ทุกคน
ชอบนั่นก็คือ การเล่นดนตรี

การซ้อมวงเปรียบเสมือนสิ่งที่คอยผ่อนคลายผมหลังการ
เรียนหนักตั้งแต่ 9 โมงถึง 4 โมงเย็น และด้วยความ
หลากหลายของเชื้อชาติในวงผมทำให้เพลงที่ได้เล่นนั้นมี
ความหลากหลายไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นเพลงของทาง
ตะวันตก หรือแม้แต่เพลงไทยที่เก๋อินเตอร์อย่าง Lover

boy นับว่าเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมผ่านทางเสียงเพลงเลยทีเดียว ครั้งแรกที่
ผมได้ขึ้นแสดงในไลฟ์เฮาส์นั้นเป็นการแสดงที่สนุกและตื่นเต้นไปพร้อมๆกัน ทุกคน
ไม่ได้ขึ้นไปแสดงเพื่อให้คนดูเพียงอย่างเดียวแต่ทุกคนเหมือนกับขึ้นไปเพื่อนเล่น
ดนตรีสนุกกันเองในวง ถึงแม้จะเป็นงานเล็กๆจากชมรมเล็กๆแต่ก็เป็นอีกหนึ่ง
ประสบการณ์ในชีวิตการแลกเปลี่ยนที่มีคุณค่าและทำให้ผมได้รู้จักเพื่อนๆดีๆ

ชีวิตการอยู่หอ

หอพักนักศึกษาของมหาวิทยาลัย Waseda นั้น แพงที่สุดเท่าที่ผมเคยถามเพื่อนมา นั่นก็คือราคา 65000 yen ต่อเดือนหรือราว 2หมื่นบาท แลกมากับห้องที่เล็กประมาณห้องเก็บของ1ห้องในไทย แต่ทั้งนี้ด้วยทำเลที่อยู่ใจกลางโตเกียวและยังเป็นใจกลางของชินจูกุอีก คงเป็นเรื่องธรรมดาที่ค่าเช่าจะแพงขนาดนี้

ในหอนั้นมีนักศึกษาแลกเปลี่ยนและนักศึกษาธรรมดาอยู่ การใช้ชีวิตไม่มีอะไรซับซ้อนนั่นก็คือทุกคนจะใช้ครัวรวมทำอาหาร และในบางวันก็จะมีปาร์ตี้ แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเรียนภาษาญี่ปุ่นจึงทำให้การใช้ชีวิตอยู่หอเปรียบเสมือนห้องเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผม เนื่องจากหลายคนใช้เพียงแต่ภาษาอังกฤษจะมีเพื่อนเพียง 2-3คนที่พูดภาษาญี่ปุ่น การสื่อสารหรือสนทนาอาจจะไม่ราบรื่นเท่าภาษาญี่ปุ่น แต่ก็อีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้ผมกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น รวมถึงได้เรียนรู้สำเนียงต่างๆจากหลายๆประเทศ

